

R O M Â N I A
CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI – SECȚIA A VI-A CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ NR. 1746
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 09.12.2020
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE: A _____ L _____ Z _____
JUDECĂTOR: C _____ M _____
GREFIER: G _____ M _____

Pe rol fiind pronunțarea apelului formulat de apelantul [•] împotriva sentinței civile nr. 2766/02.10.2019 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă în dosarul nr. [•], în contradictoriu cu intimatul [•] [•].

Dezbaterile asupra apelului și susținerile orale ale părților au fost consemnate prin încheierea de ședință din 18 noiembrie 2020, care face parte integrantă din prezenta decizie, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de la 02.12.2020 și la 09.12.2020, când, în aceeași compunere, a deliberat și a pronunțat următoarea hotărâre:

U R T Î

Deliberând, reține următoarele:

Prin sentința civilă nr. 2766/02.10.2019 a Tribunalului București-secția a VI-a Civilă, s-a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul [•] în contradictoriu cu pârâții [•] și [•].

În considerente, s-a reținut că, la data de 17.04.2015, în jurul orei 16:50, a avut loc un accident rutier în care a fost implicat autoturismul având număr de înmatriculare [•], condus de către intervenientul forțat [•] și bicicleta condusă de către reclamant. Accidentul rutier s-a produs pe DN2A, respectiv din direcția [•] și s-a soldat cu rănirea gravă și punerea în pericol a vieții reclamantului.

Ca modalitate concretă de producere a accidentului, deși reclamantul a arătat că s-a produs din cauza nepăstrării distanței corespunzătoare de către conducătorul auto, instanța a reținut că din buletinul de analiză toxicologică nr. 138/21.04.2015 a rezultat o **alcoolemie de 0,65 g/l pentru reclamant**, la ora 18.50, la două ore după producerea accidentului. Conducătorul auto a avut un rezultat negativ la testarea alcoolemiei. Așadar, s-a constatat că e mai plauzibilă varianta intervenientului, conform căreia accidentul s-a produs deoarece biciclistul (reclamantul), aflat sub influența băuturilor alcoolice, i-a apărut brusc în față, nemaiputând fi evitat impactul cu acesta.

Astfel, **având în vedere că biciclistul a apărut intempestiv în fața mașinii conduse de intervenient, fapta acestuia constituind, pentru conducătorul auto, un caz fortuit (art. 1351 alin. 3 C. Civ.), nu s-a putut reține nicio culpă în sarcina intervenientului, culpa exclusivă în producerea accidentului revenindu-i reclamantului.**

Instanța a arătat că, deși în cadrul procesului penal s-a stabilit culpa comună a părților în producerea accidentului, potrivit art. 1.365 C. civ., instanța civilă nu este legată de dispozițiile legii penale și nici de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite. Totodată, conform art. 28 C. pr.pen., hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o.

În speță, s-a constatat astfel că fapta de a-l accidenta pe reclamant a fost săvârșită de către intervenient, fără vinovăție, în prezența cazului fortuit, motiv pentru care nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, în conformitate cu art. 1.357 C. civ.

La data de 10.01.2020, reclamantul [•] a formulat apel împotriva sentinței civile nr. 2766/02.10.2019 pronunțată de Tribunalul București - Secția a VI-a Civilă, în dosarul nr[•], prin care a solicitat admiterea căii de atac, schimbarea în tot hotărârii și admiterea cererii de chemare în judecată.

În susținere, se arată că prima instanță a încălcat autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale de condamnare a intervenientului cu privire la vinovăția acestuia. În acest sens, apelantul a arătat faptul că în speță nu există o hotărâre penală de achitare sau de încetare a procesului penal, ci o hotărâre de amânare a pedepsei închisorii de 1 an stabilită în sarcina intervenientului în masă de executivă prin neapelare, respectiv Sentința penală nr. 121/22.02.2019. Se învederează că fapta reținută prin rechizitoriu în sarcina intervenientului forțat există, a fost săvârșită de acesta și a constituit infracțiunea de vătămare corporală din culpă.

Astfel, se susține că autoritatea de lucru judecat a sentinței penale include și forma de vinovăție, respectiv vătămare din culpă, motiv pentru care concluziile primei instanțe cu privire la săvârșirea fără vinovăție, în condițiile cazului fortuit, de către intervenient a faptei ilicite, sunt nelegale și încălcă autoritatea de lucru judecat a sentinței penale. Mai mult, se argumentează în sensul în care problema vinovăției nu mai putea fi reluată, iar instanța era datoră să nu mai califice/deducă/interpreteze latura subiectivă cu care a fost săvârșită infracțiunea. În acest sens se invocă decizia nr. 346 din 30 ianuarie 2015 pronunțată de instanța supremă.

O altă critică se referă la faptul că tribunalul a ținut cont numai de concluziile expertului parte ales de către intervenient și că a înlăturat în concluziile expertului desemnat. Se subliniază că, potrivit concluziilor raportului de expertiză (menținute și în suplimentul de expertiză), pericolul producerii accidentului a apărut din cauza nerespectării distanței de către intervenient. Astfel, se consideră că instanța a administrat probe cu privire la elementele stabilite deja prin sentința penală, ajungând la o concluzie diametral opusă constatărilor acesteia, care se bucură de autoritate de lucru judecat.

De asemenea, apelantul susține că omisiunea instanței de a face referire la raportul de expertiză întocmit de expertul desemnat echivalează cu nemotivarea sentinței pronunțate și cu înlăturarea probelor din ansamblul probator, fapt contrar dispozițiilor art. 425 alin. (1) pct. c) teza finală C. pr. civ.

Un alt motiv de apel este reprezentat de faptul că instanța nu a luat în considerare recunoașterea faptei comise și a formei de vinovăție a inculpatului în fața instanței penale. În acest sens, se arată că, la termenul din 23.01.2019, în fața instanței penale,

intervenientul s-a prevalat de dispozițiile art. 374 alin. (4) C. pr. pen. raportat la art 396 alin. (1) C. pr. pen. și a declarat că **recunoaște în totalitate fapta reținută în sarcina sa, inclusiv forma de vinovăție (culpă simplă) reținută în rechizitoriu** și nu a solicitat probe noi în cadrul cercetării judecătorești.

Reclamantul susține că o astfel de declarație dată de către intervenient în fața instanței penale echivalează, potrivit art. 350 C.pr.civ. cu o **mărturisire extrajudiciară**, probatoriu de asemenea înlăturat de către prima instanță.

În drept, se invocă art. 350, art. 480 alin. 3, art. 470 alin. 1 lit. c) și lit. d) C.pr.civ.

În baza art. 223 C.pr.civ., se solicită judecarea cauzei în lipsă.

Cererea de apel este scutită de taxa de timbru conform art. 29 alin. 1 lit. i) din OUG nr. 80/2013.

La data de 18.02.2020, intimatul [•] a depus întâmpinare, solicitând respingerea apelului ca nefondat.

În motivare, se apreciază că, la cuantificarea daunelor morale, trebuie avută în vedere vinovăția sub forma culpei, iar nu a intenției. Referitor la quantumul daunelor morale se susține că sunt stabilite prin aprecierea ca urmare a aplicării de către instanța de judecată a criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării dar și măsura în care le-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

Intimatul consideră că suma solicitată în titlu de daune morale reprezintă mai degrabă caracterul unei pedepse, care depășește granița rezonabilității și funcția pe care aceste daune o au, respectiv de compensare pe partea civilă care a fost supusă unor suferințe fizice și psihice. Mai mult, în vedere și faptului că apelantul a avut o culpă în producerea accidentului, acesta a circulat pe drumul public, pe bicicletă, sub influența băuturilor alcoolice, cu o alcoolemie în loc de neglijat - 0,65 gr % o, nu a purtat cască de protecție și nici vestă reflectorizantă, fiind incidente prevederile art.1 371 C.civ..

Totodată, se arată că prin acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul nepatrimonial suferit este vizată și alinarea suferinței pricinuite prin vătămarea integrității corporale a sănătății sau a relațiilor afective ca urmare a decesului persoanelor și nu conferirea unui grad de satisfacție persoanei prejudiciate prin sancționarea pe latură civilă a persoanei responsabile pentru producerea prejudiciului. În acest sens, se susține că aplicarea unei sancțiuni civile, cu caracter punitiv, persoanei responsabile nu ar avea eficiență, având în vedere că despăgubirile datorate ca urmare a producerii accidentelor de vehicule sunt achitate de către asiguratorii RCA, din volumul primelor de asigurare colectate de la toată masa asiguraților și nu exclusiv/individual din patrimoniul persoanei responsabile de producerea prejudiciului.

În drept, se invocă dispozițiile art. 205 C.pr.civ.

În dovedire, se solicita încuviințarea probei cu înscrisuri, precum și orice altă proba a cărei necesitate de administrare va rezulta din dezbateri.

În baza art. 411 C.pr.civ., se solicită judecarea cauzei în lipsă.

Intimata [•] nu a formulat întâmpinare, însă, la data de 18.11.2020, a comunicat concluzii scrise prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat, având în vedere faptul că prima instanță nu a încălcat autoritatea de lucru judecat a hotărârii penale de condamnare a intervenientului forțat, cu privire la vinovăția acestuia, și a avut în vedere toate probele administrate de părți, inclusiv cele aflate în dosarul penal.

De asemenea, se învederează faptul că apelantul nu a invocat o încălcare a dispozițiilor art. 1.349 C.civ., ale Legii nr. 136/1995 și ale Normei nr. 23/2014 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudiciile produse prin accidente de vehicule, emisă de Autoritatea de Supraveghere Financiară.

Cu privire la condițiile răspunderii civile delictuale, intimatul a susținut că nu sunt îndeplinite, atât în ceea ce privește vinovăția făptuitorului, cât și a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu.

Referitor la cuantumului despăgubirilor morale de 900.000 lei, se apreciază faptul că este exagerat și că nu trebuie să reprezinte o sursă de îmbogățire facilă și nejustificată a unei părți în detrimentul celeilalte, iar suferința victimei trebuie cuantificată după criteriile determinate. În acest sens, se arată că, în conformitate cu art. 1357 alin. 1, art. 1351 și art. 1352 C.civ., daunele morale au caracter compensatoriu, având drept scop acoperirea suferinței victimelor.

Totodată, se consideră că în acordarea despăgubirilor trebuie să se țină cont și de realitățile economico-sociale, pentru a se evita discrepanța dintre sumele acordate cu titlu de despăgubiri și veniturile medii din România, dar și prin raportare la cuantumul primelor de asigurare. În acest sens, a fost invocată Decizia nr. 2158/2014, pronunțată de instanța supremă. Mai mult, pentru stabilirea sumei ce trebuie achitată victimei cu titlu de despăgubiri morale, se învederează ghidul pentru soluționarea daunelor morale publicat de Fondul de Protecție a Victimelor Științi drept reper pentru criteriile ce sunt necesare în vederea calculului.

Referitor la obligarea intimatului la plata dobânzilor legale de la data introducerii acțiunii și până la achitarea efectivă a daunelor solicitate, se consideră că este neîntemeiată deoarece apelantul nu a formulat anterior cerere de despăgubire anterior introducerii cererii de chemare în judecată. Astfel, se apreciază că nu a existat posibilitatea verificării aspectelor invocate de victimă și a unei propuneri de despăgubire raportate la daunele solicitate. Se arată că aprecierea culpei asiguratului se face în fața instanței de judecată, iar momentul de la care pot curge dobânzile se raportează la pronunțarea hotărârii instanței.

Curtea a încuviințat pentru apelant proba cu înscrisuri, mijloacele probatorii fiind administrate și atașate la filele 8-14 din dosarul Curții.

Analizând apelul prin prisma motivelor invocate, cât și a dispozițiilor art. 479 C.pr.civ., instanța reține următoarele:

Prima critică vizează încălcarea autorității de lucru judecat a hotărârii penale prin care intervenientul a fost condamnat pentru fapta de vătămare din culpă a reclamantului-apelant, fiind aplicate în mod eronat dispozițiile art. 1365 C.civ. și ale art. 28 alin. 1 teza a II a C.pr. pen.

Curtea apreciază ca întemeiată critica.

Astfel, prin Sentința penală nr 121/22.02.2019 pronunțată de Judecătoria Slobozia în dosarul nr. [•] (f 30-34, dosar TB, vol. II), intervenientul-intimat [•] a fost condamnat la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare din culpă în dauna persoanei vătămate [•] (reclamantul-apelant din prezenta cauză), dispunând amânarea aplicării pedepsei, iar pe latura civilă s-a luat act de faptul că persoana vătămată și-a manifestat voința de a se adresa instanței civile.

În considerente, s-a reținut că, la data de 17.04.2015, numitul [•] se deplasa pe DN 2A, conducând autoturismul marca Ford Focus, cu nr. [•], iar în dreptul mânăstirii Sf.

Voievozi, pe fondul neatenției, a lovit din spate bicicleta pe care se deplasa persoana vătămată [•], acesta din urmă fiind rănit, fiindu-i pusă în primejdie viața. S-a apreciat că fapta conducătorului auto de a nu respecta distanța față de vehiculul (bicicletă) aflat înaintea sa și care condus la punerea în primejdie a vieții persoanei vătămate constituie infracțiunea de vătămare corporală din culpă, fiind săvârșită din culpă simplă (ca formă de vinovăție). De asemenea, s-a constatat existența culpei comune în producerea accidentului (atât a inculpatului, cât și a persoanei vătămate) întrucât persoana vătămată nu a respectat obligația care interzice conducătorilor de biciclete/mopede să circule sub influența băuturilor alcoolice.

Această sentință penală este definitivă prin neapelare (f. 34, dosar TB, vol. II).

Conform art. 28 alin. 1 C.pr. pen., hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile care judecă acțiunea civilă, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o. Instanța civilă nu este legată de hotărârea definitivă de achitare sau de încetare a procesului penal în ceea ce privește existența prejudiciului ori a vinovăției autorului faptei ilicite. Din interpretarea tezei I a acestei norme reiese că, **atât timp cât o instanță penală a stabilit că o persoană a comis anumite fapte ce constituie infracțiune, acest aspect nu poate fi ignorat și nici contrazis în cadrul litigiului civil ce vizează recuperarea prejudiciului produs prin respectiva faptă penală.** Din interpretarea contrară a tezei a II a din norma mai sus reprodușă, rezultă că, în situația unei hotărâri penale de condamnare, instanța civilă ar fi legată de constatările privind vinovăția autorului faptei penale. O astfel de consecință este logică deoarece, pentru ca autorul să poată fi condamnat pentru o infracțiune, este necesar a fi întrunite și latură obiectivă a infracțiunii, care se referă la forma de vinovăție cu care a fost comisă fapta. **Condițiile în care instanța penală stabilește în mod definitiv că fapta penală a fost săvârșită de autor cu o anumită formă de vinovăție, această constatare nu poate fi contrazisă de instanța civilă deoarece a intrat în puterea lucrului judecat.**

Astfel, în privința modului de săvârșire a faptei care a condus la vătămarea reclamantului-apelant și a autorului acesteia, instanța civilă este obligată să țină cont de cele reținute în hotărârea penală.

De vreme ce judecătoria Slobozia a constatat că intimatul [•] este autorul faptei de vătămare corporală comisă împotriva reclamantului-apelant, fiind reținută culpa acestuia în săvârșirea acțiunii, **în mod nelegal tribunalul a nesocotit autoritatea de lucru judecat a sentinței penale, cu încălcarea art. 28 C.pr. pen. Susținerea primei instanțe în sensul că fapta intimatului-intervenient a fost comisă sub imperiul unui caz fortuit (aparitia intempestivă a biciclistului, care se afla sub influența băuturilor alcoolice în fața vehiculului) contrazice hotărârea penală deoarece o atare concluzie ar conduce la exonerarea de răspundere a conducătorului auto.** Or, instanța penală nu a reținut o atare situație de fapt, ci dimpotrivă a statuat că, din probele administrate, inclusiv raportul de expertiză tehnică, rezultă că accidentul a avut drept cauză nepăstrarea unei distanțe suficiente de către conducătorul auto (intimatul-intervenient), precum și pătrunderea biciclistului (apelantul-reclamant) pe drumul public în condițiile în care avea o alcoolemie de 0,65 g/l. Mai mult, chiar inculpatul, în cadrul dosarului penal, a recunoscut fapta. Ca atare, **situația factuală cu toate circumstanțele acesteia reținută de instanța penală, în temeiul art. 28 C.pr. pen.,**

a intrat în autoritate de lucru judecat, nemaiputând fi pusă în discuție de instanța civilă.

În acest context, Curtea apreciază că **tribunalul a pronunțat sentința cu încălcarea dispoziției legale mai sus invocate și cu interpretarea greșită a considerentelor hotărârii penale.**

Având în vedere că tribunalul nu a cercetat în realitate pretenția reclamantului, iar, în cadrul apelului, s-a solicitat rejudecarea cauzei, Curtea va analiza în continuare solicitarea reclamantului-apelant, acesta apreciind că sunt întrunite condițiile răspunderii delictuale, fiind îndreptățit la acordarea de daune materiale și morale.

Instanța de apel va avea în vedere situația de fapt, expusă mai sus și care reiese din actele de urmărire penală, ce constituie mijloace probatorii și în cauza civilă (procesul de cercetare la fața locului din 17.04.2015, proces verbal de sesizare din oficiu din 17.04.2015, Ordonanța nr. 847/P/2015/17.04.2015 a IPJ Ialomița de începere a urmăririi penale, referat de terminare a urmăririi penale din 14.03.2017 întocmit de IPJ Ialomița-Poliția Mun. Slobozia, raport de expertiză tehnică și suplimentul la raport întocmit de expert [•] - f. 48-50, 51, 52, 80-85, 56-64, 76-79, dosar TB, vol. I).

Din cadrul actelor mai sus menționate din sentința penală nr. 121/22.02.2019 a Judecătoria Slobozia, reiese că intervenientul [•], în timp ce conducea autovehiculul marca Ford, cu nr. [•], pe DN2A (variantea ocolitoare a mun. Slobozia, dinspre București către [•]) a lovit din spate bicicleta condusă de reclamant din cauza nepăstrării unei distanțe suficiente, precum și a păturării pe drumul public a biciclistului care avea o alcoolemie de 0,65g/l.

În acest sens, sub aspectul faptelor ilicite, Curtea reține că șoferul autoturismului marca Ford cu nr [•] (intervenientul din prezenta cauză), asigurat de pârâta- intimată [•]), a condus fără a respecta obligația de a purta o discaută corespunzătoare față de vehiculul din față, prevăzută de art. 51 din OUG nr. 195/2002.

În ce privește vinovăția, Curtea are în vedere că, din interpretarea per a contrario a art. 28 alin. 1 teza a II a din C.p.p.en., rezultă că, în cazul unei hotărâri penale de condamnare, inclusiv vinovăția autorului faptei ilicite se bucură de autoritate de lucru judecat în fața instanței civile. Astfel, **Curtea va reține existența culpei simple în săvârșirea abaterii în sarcina intervenientului.**

Totodată, se va avea în vedere și împrejurarea că și reclamantul a avut o contribuție la producerea rezultatului în sensul că a circulat pe drumul public având o alcoolemie de 0,65 g/l, ceea ce a constituit o încălcare a art. 161 alin. 1 lit. f din Regulamentul de aplicare al OUG nr. 195/2002.

Afirmația reclamantului în sensul că alcoolemia depistată nu a avut nicio înrâurire asupra dinamicii accidentului nu poate fi luată în considerare. Din cuprinsul sentinței penale, dar și a raportului de expertiză tehnică (inclusiv a suplimentului- f. 59/60, 78, dosar TB, vol. I) a reieșit că biciclistul (reclamantul din cauză) avea o alcoolemie mare în sânge, fapt ce îi interzicea circulația pe drumul public. În plus, **instanța penală a statuat că reclamantul a avut o culpă comună cu cea a făptuitorului, aspect care se bucură de autoritate de lucru judecat, astfel cum s-a argumentat supra.**

Totodată, Curtea va ține cont și de faptul că **reclamantul nu purta cască de protecție la data deplasării pe drumul public** (astfel cum reiese din expertiza tehnică-a se vedea fila 59, dosar TB, vol I). Acest element de siguranță, chiar dacă nu

înălțura lovitura autovehiculului, ar fi putut diminua consecințele, rolul căștii fiind tocmai de a asigura un anumit grad de protecție în ipoteza unui impact la nivelul capului.

Pentru aceste considerente, Curtea apreciază că și condiția vinovăției, ca element al răspunderii delictuale, este îndeplinită în persoana intervenientului (ca autor al vătămării), însă se va reține și **culpa concurentă a reclamantului în proporție de 40%** dat fiind acțiunile/inacțiunile sale (circulația în stare de ebrietate, fără cască de protecție), ceea ce a creat o stare de risc pentru propria integritate, care s-a și materializat.

De altfel, art. 1371 alin. 1 C.civ. 2009 (act normativ aplicabil dat fiind faptul că era în vigoare la data accidentului) prevede că, în cazul în care victima a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori la mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă, cel chemat să răspundă va fi ținut numai pentru partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o. Cu alte cuvinte, și conduita victimei influențează determinarea întinderii răspunderii. Deși ambii șoferi au avut o conduită neregulamentară, care a condus la producerea accidentului, totuși **neatenția și nepăstrarea distanței suficiente față de vehiculul din față face ca intervenientul să aibă o contribuție mai importantă la cauzarea accidentului.**

În ce privește prejudiciul, Curtea are în vedere că reclamantul a invocat existența unei daune morale cauzată de vătămarea suferită dar și o pagubă materială constând în cheltuielile suportate.

Prin prejudiciu moral se înțelege o vătămare a drepturilor nepatrimoniale (dreptul la imagine, la integritate corporală, la viață, dreptul nu suferi tratamente discriminatorii, lipsirea de sprijin moral, afectiv prin moartea provocată unei persoane apropiate, etc) suferită de o persoană ca urmare a faptelor ilicite săvârșite de altă persoană, prejudiciu care trebuie să fie real, efectiv (în sensul de actual și cert), personal (în sensul de a afecta drepturile subiective din patrimoniu al celui care se pretinde vătămat), iar nu unul prezumat, potențial. În cazul unui accident soldat cu vătămarea fizică a unui participant la trafic, prin acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul nepatrimonial suferit, este vizată strict alinarea suferinței pricinuite prin traumatismele cauzate, și nu conferirea unui grad de satisfacție persoanei prejudiciate prin sancționarea pe latură civilă a persoanei responsabile pentru producerea prejudiciului.

Cu privire la modul de stabilire al cuantumului despăgubirilor morale, art. 50 pct. 1 lit. f din Ordinul CSA nr. 23/2014 (în vigoare la data producerii accidentului) statuează că se are în vedere legislația și jurisprudența din România.

Cu referire la legislația (în vigoare la data accidentului-C.civ.2009 sau alte acte normative), aceasta nu prevedea criteriile ce ar trebui avute în vedere pentru cuantificarea despăgubirilor în caz de vătămare corporală, acestea fiind dezvoltate pe cale pretoriană (prin hotărâri judecătorești).

În acest sens, s-au luat în considerare numărul de îngrijiri medicale, vârsta celui vătămat, intensitatea suferinței cuantificată prin consecințele suferite (de ex depresie, traume, alte afecțiuni dobândite ca urmare a evenimentului, etc), modul în care i-a fost afectată viața, dacă s-au produs vătămări permanente.

În speță, Curtea va avea în vedere aceste criterii, reținând că reclamantul a avut nevoie de un număr de **65-70 zile de îngrijiri medicale**, că a suferit o vătămare la genunchiul stâng, precum și un traumatism cranio-cerebral cu hematom subdural, ce a impus intervenție chirurgicală, fiindu-i pusă în primejdie viața (a se vedea raportul de expertiză medico-legală nr. 1984/A1/05.06.2015-f. 53/54, dosar TB, vol I). Nu rezultă din

actele dosarului că reclamantul ar fi rămas cu infirmități sau că i-ar fi fost diminuată capacitatea de muncă din cauza leziunilor produse. De asemenea, din declarația martorului [•] (fila 63, dosar TB, vol.II), reiese că reclamantul a fost în comă, intubat, i s-au atrofiat mușchii ca urmare a faptului că a trebuit să stea în pat toată perioada de spitalizare, iar după externare s-a simțit slăbit, a devenit irascibil, iar soția s-a despărțit de acesta. Susținerea martorului în sensul că reclamantul a stat în comă timp de o lună și jumătate nu poate fi primită, nefiind dovedită de actele medicale. Din cuprinsul biletului de ieșire din spital reiese că reclamantul a fost internat în perioada 17.04-25.05.2015 la Spitalul Clinic de Urgență București (f. 86, dosar TB, vol.I), la internare fiind adus în comă. În condițiile în care partea a fost internată doar 1 lună și o săptămână la Spitalul de Urgență din București, este evident că nu putea fi în stare de inconștiență 1 lună și 2 săptămâni. După externarea din acest spital, reclamantul a fost internat la Spitalul Județean de Urgență Slobozia (din 25.05.2015 până la 08.06.2015), fiind conștient (a se vedea biletul de ieșire din spital- fila 94, dosar TB, vol. I)..

Este evident că vătămarea produsă reclamantului, care a necesitat un număr de 65-70 zile îngrijiri medicale, acesta fiind imobilizat în pat pe durata internării, a cauzat o suferință fizică și psihică, întrucât traumatismul a produs dureri, frustrare, depresie, reclamantul având nevoie de ajutor pentru nevoi fiziologice și de îngrijire zilnică. De aceea, jurisprudența română acordă despăgubiri morale pentru existența unei vătămări nepatrimoniale în această situație. Întrucât pentru această traumă să reclame o daună atât de mare (de 900.000 lei) este necesar ca vătămarea să fi produs o consecință ireversibilă sau permanentă.

Or, conform raportului de expertiză medico-legală, asemenea urmări nu s-au produs.

De asemenea, deși martorul învederat că, după accident, reclamantul nu a mai lucrat, nemaiputând să calce bine pe piciorul stâng sau să mai ridice mâna dreaptă în plan orizontal, Curtea nu poate primi aceste afirmații întrucât nu sunt susținute de acte medicale, care să ateste o eventuală incapacitate de muncă.

Totodată, Curtea are în vedere și faptul că nu s-au depus acte medicale din care să rezulte că reclamantul ar trebui să suporte și alte intervenții chirurgicale pentru corectarea consecințelor traumatismului.

În condițiile în care nu s-a demonstrat o suferință ce depășește în mod considerabil nivelul disconfortului fizic/psihic obișnuit într-o situație similară, nu se poate justifica o compensație mare.

Astfel, Curtea apreciază că acordarea, cu titlu de despăgubiri nepatrimoniale, a unei sume totale de 900.000 lei nu este justificată.

De asemenea, se reține că părțile nu au depus jurisprudență în cauze similare. Astfel, în lipsa unor dispoziții legale care să reglementeze modalitatea de cuantificare a unei asemenea daune morale, Curtea va avea în vedere principiile de drept și cerințele echității conform art. 5 alin. 3 C.pr.civ. Așadar, aceste despăgubiri nu trebuie să reprezinte o îmbogățire fără just temei a solicitantului, ci ele trebuie să aibă un caracter rezonabil și să constituie o compensare pentru suferința produsă în urma accidentului soldat cu vătămarea corporală.

În acest sens, Curtea, luând în considerare criteriile mai sus enunțate și argumentele expuse, consideră că un quantum de 75.000 lei cu titlu de daune morale este

rezonabil și proporțional cu suferința produsă, quantum aferent procentului de culpă de 60% reținut în sarcina conducătorului auto [•] (intervenientul din cauză).

Referitor la legătura de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu, Curtea învederează că și aceasta există, vătămarea reclamantului survenind ca urmare a accidentului la care a contribuit și asiguratul intimatului.

Sub aspectul daunelor materiale, reclamantul a solicitat acordarea sumei de 4149,16 lei.

În aceste sens, se reține că, potrivit art 249 C. pr. civ., cel face o susținere în cadrul unui proces trebuie să o dovedească. Din această perspectivă, reclamantul avea datoria de a proba că a efectuat cheltuieli cu tratamentele, medicamentele, alimentația specială.

În plus, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 50 pct. 1 lit. d din Ordinul CSA nr. 23/2014. Conform acestui text, pentru acordarea cheltuielilor prilejuite de accident (cheltuieli cu transportul persoanei, cu tratamentul, cu spitalizarea, pentru recuperare, pentru alimentație suplimentară, conform prescripțiilor medicale, alte cheltuieli necesare) este necesară întrunirea a două condiții, respectiv ca aceste cheltuieli să fie probate cu documente justificative și să nu fie suportate din fondurile de asigurări sociale prevăzute de reglementările în vigoare.

În speță, reclamantul a făcut dovada cheltuielilor în quantum de 1712,2 lei, reprezentând costurile pentru dispozitive medicale (saltea antiescară, ce a fost necesară, conform declarației martorului) pentru medicamente, alimentație specială (vitamine/minerale), transport (fiind evident că era necesar ca partea să se deplaseze la spital pentru control și analize), fiind avute în vedere documentele depuse la filele 103-123 (dosar TB, vol. I). Curtea precizează că nu au fost luate în considerare bonurile ilizibile (f. 104, 105, 106, 107, 114, 115, 118, 119, 121, 122, dosar TB, vol I), bonul de benzină din 16.04.2015 de 100 lei (fila 115, dosar TB, vol. I), fiind o cheltuială anterioară accidentului din 17.04.2015, bonurile de achiziții infecții de 39,70 lei și 11,40 lei sau jucării de 12 lei (f. 118,119, dosar TB, vol. I) deoarece nu se poate stabili legătura de cauzalitate cu accidentul, și nici de costurile constatate în alimente sau produse obișnuite (apă, pâine, servețele/casolete, hârtie igienică, f. 119, 121,122, dosar TB, vol. I).

În concluzie, apreciind ca sunt întrunite elementele răspunderii delictuale, conform art. 1349 alin. 1 și 2, art.1357 C.civ., răspundere care este preluată de asigurator, în baza poliței RCA, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 2 C.pr.civ., va admite apelul și va schimba sentința atacată, în sensul că va obliga pe pârâtă la plata către reclamant a sumei de 75.000 lei cu titlu de daune morale și a sumei de 1712,2 lei cu titlu de daune materiale.

Având în vedere soluția de mai sus, precum și dispozițiile art. 453 C.pr.civ., Curtea va obliga pe pârâtă la plata către reclamant a sumei de 3000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în fața primei instanțe, constând în onorariu avocațial (factura nr. 135/17.09.2019 și chitanța nr. 48/2019-f. 64, 65, dosar TB, vol. II). Curtea subliniază faptul că a acordat doar acest quantum din totalul de 4780 lei deoarece pretențiile reclamantului nu au fost admise integral, astfel încât parțial se află în culpă, iar suma stabilită este rezonabilă și proporțională cu activitatea desfășurată, cu capetele admise și miza litigiului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Admite apelul formulat de apelantul B[•], CNP [•], domiciliat în [•], județul Ialomița, cu domiciliul ales la Cabinet de av. Cristian Paul Lospa situat în București, [•], împotriva sentinței civile nr. 2766/02.10.2019 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă în dosarul nr. [•], în contradictoriu cu intimații C[•] înregistrată în Registrul comerțului sub nr. J[•], CUI [•], cu sediul în sector 1, București, [•], [•], CNP [•], domiciliat în loc. [•], Județul Ialomița.

Schimbă sentința în sensul că admite în parte cererea de chemare în judecată

Obligă pârâta la plata către reclamant a sumei de 1712,20 lei, cu titlu de daune materiale și a sumei de 75 000 lei cu titlu de daune morale.

Obligă pârâta la plata către reclamant a sumei de [•] lei cu titlu de cheltuieli de judecată (fond).

Respinge cererea de acordare cheltuieli de judecată formulată de intervenientul forțat.

Cu recurs în termen de 30 de zile de la comunicare, ce se depune la Curtea de Apel - secția a VI-a.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 09 [•] 2020.

PREȘEDINTE,

A _____ L _____ Z _____

JUDECĂTOR,

C _____ M _____

GREFIER,

G _____ M _____

Red. Jud. AMLZ./

Nr.ex. 5

Tribunalul București – Secția a VI-a Civilă

Președinte-Judecător- D _____ C _____

LOSPA
LAWYERS